

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/42/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1620202979
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1620202979.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovvej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holicekej, v spore žalobcov: X/ J. P., F.. X.X.XXXX, Q. T. H.Ý. Š., X/ E. P., F.. X.X.XXXX, Q. T. H. Š., X/ R. U., F.. XX.X.XXXX, Q. T. Š., C. XXXX/XX, proti žalovaným: 1/ EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Bratislava, Prievozská 2, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Bratislava, Prievozská, 2/ U9, a.s., IČO: 35 849 703, so sídlom Bratislava, Zelinárska 6, právne zastúpený: STANEK VETRÁK & PARTNERI, s.r.o., IČO: 36 795 038, so sídlom Bratislava, Dunajská 15, X/ O.. L. J., F.. XX.X.XXXX, Q. T. T., T. XXXX/XX I. X/ D.. C. H., F. Ú. T., L. XXXX/XX, o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, na odvolanie žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo 15. novembra 2023, č.k. 31C/127/2020-455, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovaní 1/, 2/ a 3/ majú proti žalobcom 1/ až 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

Žalovanému 4/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie návrh žalobcov 1/ až 3/ na prerušenie konania do skončenia súdneho konania vedeného na Okresnom súde Malacky pod č.k. 6 Csp 55/2019 zamietol, žalobu žalobcov zamietol, priznal žalovanému 1/, žalovanému 2/, žalovanému 3/, nárok na náhradu trov konania voči žalobcom 1/ až 3/ v rozsahu 100 %, žalovanému 4/ nárok na náhradu trov konania nepriznal. Skutkový stav zistený vykonaným dokazovaním po právnej stránke posúdil podľa § 1 ods. 1, § 2 písm. a), § 3 ods. 1, ods. 6, § 5 ods.1, § 6 ods.1, § 7 ods. 1, ods.2, § 9 ods.1, ods.2, § 10 ods. 1, § 11 ods.4, ods.6, § 12 ods. 1 až ods.6, § 16 ods. 1 až ods.4, ods. 6, ods.10, § 17 ods. 1 až ods.3, ods.5, § 20 ods. 11, ods. 13, § 21 ods.2, ods.4, ods.5, ods.6, § 22 ods. 1, ods.2, ods.4, § 24 ods. 1 až ods. 8, § 27 ods. 1, § 29 ods. 1, ods.2, ods.4 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej tiež len ako "ZoDD"), v spojení s § 497 a § 499 Obchodného zákonníka, § 41, § 52, § 53, § 151a, § 151b, § 151c, § 151j, § 151m Občianskeho zákonníka a § 1 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. P. F.Á. Ž. na prerušenie konania na Okresnom súde Malacky konanie pod č.k. 6Csp 55/2019, v ktorom sa žalovaný 1/ domáha od žalobcu 2/ zaplataenia peňažnej sumy zo zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, uviedol, že rozhodnutie v prejednávanej veci nie je v žiadnom prípade závislé od posúdenia otázky riešenej v predmetnom súdnom konaní, keďže možnosť vykonania dražby sa neviaže od judikovanej pohľadávky a dodal, že súd si otázku neprijateľnosti podmienok, platnosti zmlúv, či prípadne iné otázky môže vyriešiť aj v tomto konaní ako predbežnú otázku. Pokiaľ žalobcovia ako žalovaných neoznačili len subjekty

uvedené v ust. § 21 ods. 4 ZoDD, ale tiež žalovaného v 4/ ako notárskeho kandidáta, ktorý spísal notársku zápisnicu na osvedčenie priebehu dražby, uviedol, že § 21 ZoDD vymedzuje, kto je účastníkom predmetného konania, a keďže žalobcovia ako žalovaného 4/ označili osobu v tejto procesnoprávnej norme neuvedenú, uzavrel, že žalovanému 4/ nesvedčí pasívna vecná legitímácia a žalobu vo vzťahu k nemu bez ďalšieho skúmania zamietol. Vo vzťahu k žalovaným v 1/, 2/ a 3/ žalobu následne preskúmal po meritórnej stránke. V nadväznosti na námietku žalobcov, že dražba nebola dobrovoľná, nesúhlasili s ňou a nemohol vydražiteľ od nevlastníka získať vlastníctvo, keďže nikdy nepreviedli vlastníctvo a notár mal vedieť, že bez súhlasu vlastníka nie je možné dražiť, poukázal na §151m ods. 6 OZ, podľa ktorého pri výkone záložného práva koná záložný veriteľ v mene záložcu a žalobcovia 1/ až 3/ ako záložcovia mali povinnosť strpieť výkon záložného práva aj bez ich súhlasu. Nútený výkon záložného práva nie je závislý od vôle a konania dlžníka (resp. vlastníka), ale v prípade dobrovoľných dražieb vlastník predmetu dobrovoľnej dražby (záložca) podpisom samotnej záložnej zmluvy vyjadruje súhlas s možným výkonom záložného práva (aj formou dobrovoľnej dražby). Dobrovoľnosť dražby je tu daná už pri vzniku zabezpečovacieho prostriedku a to v prejednávanej veci zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a mandátnej zmluvy zo dňa 08.04.2011 uzatvorenej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalobcami. Vlastník veci môže poveriť inú osobu, aby dala pokyn na vydraženie veci, pričom Občiansky zákonník vychádza z toho, že samotné uzatvorenie zmluvy o zriadení záložného práva so sebou prináša možnosť pre záložného veriteľa speňažiť záloh prostredníctvom dobrovoľnej dražby, pričom vystupuje ako zástupca záložcu. Vzhľadom na uvedené sa dobrovoľná dražba odvíja od predchádzajúceho úkonu vlastníka, ktorý dáva súhlas na budúce speňaženie určitého svojho majetku určitým spôsobom regulovaným právom (zákon o dobrovoľných dražbách). Záložný veriteľ (navrhovateľ dražby) teda má právny titul a z neho vyplývajúci súhlas na speňaženie majetku v rámci výkonu dobrovoľnej dražby, kde tento súhlas vyplýva z existencie záložnej zmluvy a na jej základe vytvorenej možnosti záložnému veriteľovi vykonať záložné právo, ako aj povinnosti záložcu výkon záložného práva strpieť (porov. PL ÚS 23/2014). Nemožno preto hovoriť o tom, že by pri dražbe bola porušená zásada nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet, ani že by záložný veriteľ konal ohľadom nehnuteľností podľa ľubovôle. Ku skutočnosti, že išlo o nehnuteľnosť, ktorá bola jediným obydľím žalobcov a bolo porušené ich právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, cti, ochranu mena, uviedol, že ani právo na obydlie nemožno chápať ako absolútne nedotknuteľné. Súdna prax dospela k záveru, že právna úprava dobrovoľných dražieb, resp. možnosť vymáhania plnení zo spotrebiteľských zmlúv takouto formou nie je v rozpore s ochranou spotrebiteľa, ktorá vyplýva z práva Európskej únie, no len za predpokladu, že príslušná právna úprava umožňuje zabezpečenie ochrany práv spotrebiteľa, resp. ju aspoň prakticky neznemožňuje alebo nadmerne nesťažuje. K námietke žalobcov poukázal na to, že nadobudnutie vlastníctva k predmetu dražby upravuje §27 ZoDD, pričom keď úspešný vydražiteľ zaplatí cenu za vydražený predmet dražby, nadobúda vlastnícke právo so spätnými účinkami ku dňu udelenia príklepu. Pri dražbe sa vlastnícke právo nadobúda na základe inej skutočnosti ustanovenej zákonom a ak bola predmetom dražby nehnuteľnosť, v súlade s princípom prechodu má následný zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností len deklaratórny účinok. Žalobcovia svoje tvrdenia o predstieraní dražby, o vzniku akejkoľvek organizovanej skupiny absolútne nepreukázali a ani netvrdili, že by vo veci bolo vedené trestné konanie. Mal priebeh dražby jednoznačne osvedčený z predloženej notárskej zápisnice a teda preukázané, že skutočne dražba prebehla a žalovaný 3/ predmet dražby vydražil. Tvrdenie, že by dražba nemohla trvať 16 minút je nedôvodné vzhľadom na zaznamenaný jednoznačný, rýchly a bezproblémový priebeh dražby. S poukazom na § 24 ods. 2 ZoDD uviedol, že identifikačné údaje všetkých účastníkov dražby nie sú povinnou súčasťou notárskej zápisnice osvedčujúcej priebeh dražby. Mal za to, že notárska zápisnica zo dňa 10.09.2020 č. N 621/2020 obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti. Je v nej riadne označený notár, resp. notársky kandidát, riadne označený dražobník, licitátor a vydražiteľ a riadne je notárom podpísaná. Tvrdenie, že notár notársku zápisnicu prítomným nevysvetlil je jednak bez relevancie a navyše aj nepreukázané, pričom samotní žalobcovia 1/ až 3/ nepreukázali, že by boli na dražbe prítomní. Hoci žalobca 1/ tvrdil, že sa na konanie dražby dostavil, toto nebolo preukázané, pričom žalovaný 3/ vypovedal, že žiadny zo žalobcov na dražbe nebol prítomný. Tvrdenie, že by vzniesol akékoľvek námietky nepreukázal, pričom ak by takéto námietky podal nachádzali by sa v dražobnom spise ako príloha notárskej zápisnice a žalobca mal možnosť do dražobného spisu nahliadnuť a tieto predložiť súdu. Žalobca 1/ neuniesol v tomto smere dôkazné bremeno a zostal nečinný. Zo zápisnice o odovzdaní predmetu dražby č. Zn. 171/2020 zo dňa 08.10.2020 mal preukázané, že predchádzajúci vlastníci sa na odovzdanie nedostavili, pričom boli práve žalobcovia ako predchádzajúci vlastníci povinní odovzdať predmet dražby na základe predloženia osvedčeného odpisu notárskej zápisnice a doloženia totožnosti vydražiteľa podľa podmienok uvedených v oznámení o dražbe bez zbytočných prieťahov. Dražobník je potom povinný na mieste spísať

zápisnicu o odovzdaní predmetu dražby, v ktorej uvedie okrem označenia predchádzajúceho vlastníka, dražobníka, vydražiteľa a predmetu dražby najmä podrobný opis stavu, v akom sa predmet dražby vrátane príslušenstva nachádzal pri odovzdaní práv a záväzkov viaznucich na predmete dražby. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, žalobcovia ako predchádzajúci vlastníci boli dražobníkom vyzvaní na odovzдание nehnuteľností. Dražobník o odovzdaní nehnuteľností napriek porušeniu uvedenej povinnosti zo strany žalobcov spísal zápisnicu, ktorú žalobcovia nepodpisali. Navyše, keďže neplatnosť dobrovoľnej dražby môže spôsobiť len okolnosť, ktorá sa týka prípravy a priebehu dražby, teda okolnosť, ktorá nastala najneskôr do udelenia príklepu, ani prípadné porušenie ust. § 29 ods. 2 ZoDD by nemalo za následok neplatnosť dražby. Mal tiež preukázané, že banka oznámila, že začína výkon záložného práva predajom nehnuteľnosti na dobrovoľnej dražbe v zmysle zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách, z podacích hárkov vyplývalo, že toto bolo odoslané žalobcom. Navyše doručovanie pôvodného oznámenia o začatí dražby už pre vec nie je podstatná, keďže v prejednávanej veci ide už o opakovanú dražbu, pričom žalobcovia sami súdu spolu so žalobou predložili oznámenie o opakovanej dražbe zo dňa 17.08.2020 a nenamietali, že by im nebolo doručené. Poukázal na to, že žalovaný 2/ doručil súdu na preukázanie doručenia znaleckého posudku žalobcom doručenky, ktoré jednoznačne preukazujú doručenie znaleckého posudku žalobcovi 1/ uplynutím úložnej doby po vrátení zásielky adresátovi dňa 21.08.2020, žalobcovi 2/ dňa 11.08.2020, žalobkyni 3/ dňa 02.08.2020. Poukázal na § 12 ods. 5 ZoDD, podľa ktorého mali možnosť žalobcovia ako vlastníci predmetu dražby do desiatich pracovných dní od doručenia znaleckého posudku vzniesť u dražobníka námietky proti ohodnoteniu predmetu dražby, prípadne žiadať vyhotoviť znalecký posudok iným znalcom. Dražobník je povinný sa so vznesenými námietkami písomne vysporiadať a najneskôr do päť pracovných dní pred konaním dražby zaslať vlastníkovi predmetu dražby písomnú odpoveď. Žalobcovia v konaní netvrdili, že by takéto námietky dražobníkovi podali a je zrejmé, že zostali nečinní. Potom ich námietky ohľadne ohodnotenia predmetu dražby predložené až v súdnom konaní sú bez relevancie a navyše aj ničím nepreukázané. Poukázal na to, že opakovaná dražba sa konala dňa 10.09.2020, pričom podľa tvrdení žalobcov bol predchádzajúci posudok vypracovaný 06.06.2019 a teda pred vyše rokom. Dražobník teda správne zabezpečil vypracovanie nového znaleckého posudku O.. D. Q. č. 37/2020, pričom dátum podpísania zmluvy o opakovanej dražbe je v tomto smere nepodstatný a je významné iba to kedy sa opakovaná dražba uskutočnila. Uviedol, že v praxi je úplne bežné, pokiaľ navrhovateľ dražby a dražobník uzavrujú jednu hlavnú zmluvu a čiastkové zmluvy ku každej jednotlivkej dražbe. V rámcovej zmluve majú upravené náležitosti, ktoré sú spoločné pre všetky dražby a v čiastkových zmluvách špecifikujú konkrétny prípad dražby. Keďže zákon o dobrovoľných dražbách možnosť uzavretia rámcovej zmluvy o výkone dražby nevyklučuje, postačuje, aby bol údaj o najnižšom podaní uvedený v rámcovej zmluve, ktorá potom v spojení s čiastkovými zmluvami obsahuje všetky obligatórne náležitosti podľa zákona o dobrovoľných dražbách, a preto je takéto uzatvorenie zmluvy v súlade so zákonom. Skutočnosť, že bola rámcová zmluva uzatvorená skôr ako zmluva o postúpení pohľadávky je nepodstatná, keďže koncept rámcovej zmluvy predstavuje koncept dlhodobej spolupráce a následná zmluva o dražbe môže odkazovať na predchádzajúci rámcovú zmluvu. Žalobcovia nenamietali, že by sa údaj o sume najnižšieho podania v rámcovej zmluve, resp. jej dodatočne uzatvorených prílohách nenachádzal a takýto dôkaz súdu ani nepredložili, hoci mali právo do dražobného spisu nahliadnuť a urobiť si z neho kópiu, prípadne súdu navrhnúť zabezpečenie celého dražobného spisu. Uviedol, že v zmluve o vykonaní dražby nevyžaduje opis ani označenie príslušenstva predmetu dražby ale výlučne len označenie predmetu dražby. Opis predmetu dražby a jeho príslušenstva sa ako náležitosti právneho úkonu majú nachádzať až v oznámení o dražbe, v ktorom sa tento opis predmetu dražby ako aj jeho príslušenstva nachádza. Pokiaľ zákonodarca výslovne rozlišuje pojmy označenie predmetu dražby v ust. § 16 ods. 2 ZoDD týkajúce sa zmluvy o vykonaní dražby a opis predmetu dražby a jeho príslušenstva v ust. § 17 ods. 1 písm. d) ZoDD - týkajúce sa oznámenia o dražbe, tak aj podľa názoru súdu nie je prípustné tieto pojmy stotožňovať a vyžadovať v zmluve o vykonaní dražby náležitosti, ktoré zákon vyžaduje výlučne v oznámení o dražbe. Tvrdenie žalobkyne 3/, že veci musia byť označované spôsobom vylučujúcim ich zámenu je pravdivé, pričom však má súd za to, že nehnuteľnosti sú riadne v zmluve o vykonaní dražby označené spôsobom zodpovedajúcim zákonu o katastri nehnuteľností a samotná skutočnosť, že označenie príslušenstva sa nachádza až v oznámení o vykonaní opakovanej dražby nie je pre posúdenie platnosti tohto právneho úkonu relevantné. V rámci dokazovania sa oboznámil so zmluvou o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX a mal za preukázané, že žalobca 2/ ako dlžník uzavrel s pôvodným veriteľom Slovenskou sporiteľňou, a.s. 08.04.2011 zmluvu o úvere, v zmysle ktorej sa veriteľ - banka zaviazal poskytnúť žalobcovi 2/ úver vo výške 72300€ pri úrokovej sadzbe 5,59% p.a. (fixnej na 3 roky) a žalobca 2/ sa zaviazal ho splatiť v 303 mesačných splátkach po 378,33€ vždy k 20. dňu v mesiaci, s konečnou splatnosťou úveru dňa 20.08.2036. Úver bol určený na bývanie a za poskytnutie úveru mal Dlžník zaplatiť poplatok vo výške

799€ jednorazovo a 3,49€ poplatok za správu úveru mesačne. Ako podmienku pre poskytnutie úveru uvádzala v čl. II. 1. uzavretie zmluvy o zriadení záložného práva. Dňa 08.04.2011 bola medzi žalobcami a Slovenskou sporiteľňou, a.s. uzavretá Zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a mandátna zmluva, ktorou bolo v prospech Slovenskej sporiteľne, a.s. zriadené záložné právo k v Zmluve špecifikovaným nehnuteľnostiam žalobcov v k.ú. Plavecký Štvrtok, a to na zabezpečenie pohľadávky zo Zmluvy o úvere. Žalobcovia v žalobe namietali, že mali čerpať úver 72300€, ale čerpali 71501€. Uviedol, že pri poskytnutí úveru (tej časti, ktorá mala byť vyplatená na bankový účet dlžníkov) bol dlžníkovi z účtu strhnutý spracovateľský poplatok uvedený v zmluve vo výške 799€. Medzi stranami bolo ďalej nesporné, že žalobca 2/ zo Zmluvy o úvere nesplácal riadne a včas a teda svoju povinnosť v zmysle Zmluvy o úvere nesplnil. Z výzvy zo dňa 05.10.2016 súd zistil, že veriteľ Slovenská sporiteľňa, a.s. žalobcov 1/ až 3/ vyzval na zaplatenie dlhu zo Zmluvy o úvere, s ktorým boli v omeškaní. Súčasne ich upozornil, že ak k úhrade nedôjde, bude oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky a pristúpiť k realizácii výkonu záložného práva. Výzva bola žalobcom 1/ a 3/ ako záložcom a žalobcovi 2/ ako dlžníkovi doručená 11.10.2016 a 12.10.2016. Z oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 23.11.2016 súd zistil, že veriteľ Slovenská sporiteľňa, a.s. zaslal žalobcom 1/ až 3/ oznámenie o predčasnej splatnosti úveru zo Zmluvy o úvere, pričom ich informoval o tom, že sa ich dlh zo Zmluvy stal splatným v celosti a vyzval na úhradu v lehote 15 dní od doručenia výzvy. Táto písomnosť bola žalobcom taktiež riadne doručená 29.,30.11 a 06.12.2016. Pôvodný veriteľ Slovenská sporiteľňa, a.s. platne vyzval žalobcu 2/ na úhradu jeho dlhu po splatnosti a po splnení zákonných podmienok podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka vyhlásil úver za predčasne splatný. Dlžníkovi (ako aj záložcom) bola doručená písomná výzva na úhradu omeškaných splátok a až po uplynutí zákonom stanovenej lehoty bol jeho dlh predčasne zosplatnený. Preskúmal Zmluvu o splátkovom úvere aj po právnej stránke. I keď Zmluva o úvere predstavuje tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka), je zrejmé, že predmetná Zmluva je súčasne spotrebiteľskou zmluvou a na dlžníka je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzatváraní nekonal na rozdiel od veriteľa Slovenskej sporiteľne, a.s. v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Na právny vzťah založený Zmluvou o úvere je preto potrebné aplikovať ako príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), tak i ustanovenia Obchodného zákonníka (čo sa týka konkrétnych práv a povinností). Uzavretá Zmluva o úvere nespadá pod právny režim zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže vtedy účinný zákon č. 129/2010 Z.z. sa nevzťahoval na úver zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti ako aj úver, ktorého účelom bolo zachovanie práv k nehnuteľnosti (druh úveru na bývanie). Zmluva o úvere pritom nepochybne spĺňala obe uvedené výnimky (úver bol zabezpečený záložným právom a jeho účelom bolo nadobudnutie, úprava a údržba nehnuteľností), t.j. došlo k naplneniu výnimky ustanovenej v § 1 ods. 3 písm. c) a d) zákona č. 129/2010 Z.z. Keďže sa na uzavretú Zmluvu o úvere neuplatní úprava podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, bolo bezpredmetné ju skúmať z pohľadu prípadnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Zmluvu o úvere preskúmal ďalej len z pohľadu všeobecných požiadaviek na platnosť právnych úkonov podľa Občianskeho zákonníka, kde žiadne pochybenie nezistil. Zmluva je zrozumiteľná a určitá, žiadna zo strán nespochybňovala jej uzavretie slobodne a vážne. Súd nezistil ani že by uzavretá Zmluva odporovala zákonu či dobrým mravom, úroková miera je primeraná (5,59 % ročne). Zistené neboli ani žiadne iné vady vôle či prejavu vôle konajúcich strán. Zmluva neobsahuje ani žiadnu neprijateľnú podmienku. Preto bolo uzavreté, že Zmluva o úvere je platný právny úkon. Poplatok za poskytnutie úveru predstavuje odplatu, resp. časť odplaty veriteľa za dojednanie záväzku poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky a preto sa od výšky poskytnutého úveru neodráta, rovnako ako sa od neho neodpočítavajú napríklad zmluvné úroky či poplatky za správu úveru. Výška úveru bola preto v Zmluve o úvere uvedená správne. K Zmluve o úvere uzavreli žalobcovia so Slovenskou sporiteľňou, a.s. dňa 08.04.2011 záložnú zmluvu, ktorou zriadili v prospech Slovenskej sporiteľne, a.s. na Nehnuteľnostiach záložné právo na zabezpečenie jej pohľadávok zo Zmluvy o úvere, a to ako práva na vrátenie istiny tak i práva na úhradu príslušenstva. Aj túto Zmluvu je podľa názoru súdu nutné považovať za zmluvu spotrebiteľskú. Ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka totiž za spotrebiteľskú zmluvu označuje každú zmluvu bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Je pritom nepochybné, že pri uzatváraní Zmluvy jednala Slovenská sporiteľňa, a.s. v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, a to na rozdiel od žalobcov, ktorí ako fyzické osoby v rámci svojej obchodnej či podnikateľskej činnosti jednoznačne nejednali. Žalobcovia tvrdili, že Zmluva je neplatná a obsahuje neprijateľné podmienky. Súd však uzavretú Zmluvu preskúmal a nezistil akékoľvek vady, ktoré by spôsobovali jej neplatnosť. Žalobcovia Zmluvu uzavreli slobodne a vážne, vediac, že na vlastných Nehnuteľnostiach zriaďujú záložné právo v prospech Slovenskej sporiteľne, a.s. Zmluva bola žalobcami riadne podpísaná a nemožno hovoriť o tom, že by si žalobcovia nemali možnosť uzavretie

záložnej zmluvy za daných podmienok riadne premyslieť, prípadne sa poradiť s odborníkmi na danú problematiku. Po posúdení danej veci tak súd dospel k záveru, že medzi žalobcami a Slovenskou sporiteľňou, a.s. bola platne uzavretá záložná zmluva, ktorou sa žalobcovia dobrovoľne zaviazali poskytnúť zabezpečenie plnenia záväzku Dlžníka zo Zmluvy o úvere. Keďže Dlžník zo Zmluvy o úvere svoje povinnosti riadne neplnil, pristúpil pôvodný veriteľ Slovenská sporiteľňa, a.s. k realizácii svojich oprávnení: vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a následne k výkonu záložného práva, ktorým bol úver zabezpečený. Pokiaľ bola uvedená Zmluva uzavretá platne (a súd po vykonanom dokazovaní nezistil opak) a následne došlo k splneniu podmienok, ktoré taká Zmluva a príslušné právne predpisy stanovujú pre začatie výkonu záložného práva Veriteľa, t.j. porušenie povinností dlžníka úver riadne splácať (čo žalobcovia vo svojom návrhu ani nespochybujú), Veriteľ je oprávnený svoje záložné právo vykonať a dosiahnuť tým uspokojenie jeho pohľadávky. Žalobcovia ako osoby plne spôsobilé na právne úkony si museli byť pri uzatváraní záložnej zmluvy vedomí toho, že ak dôjde k porušeniu povinností Dlžníkov zo Zmluvy o úvere, môžu byť Nehnutelnosti použité na uspokojenie Veriteľa. Skutočnosť, že si žalobcovia ako záložcovia svoj slobodne učinенý právny úkon spočívajúci v dobrovoľnom zriadení záložného práva v prospech záložného veriteľa následne rozmysleli, im nedáva možnosť tento právny úkon odvolať alebo zmeniť bez toho, že by s tým záložný veriteľ súhlasil. V civilnom práve platí základná zásada pacta sunt servanda, teda zmluvy sa majú plniť a záložný veriteľ je na ňu oprávnený sa spoliehať. Uviedol, že žalobcovia namietali neprijateľnosť zmluvných podmienok a to jednak ustanovenie v časti 3 mandátnej zmluvy ods. 2, ktoré znie: Záložca ako mandant nie je oprávnený vypovedať mandátnu zmluvu počas trvania pohľadávky. Zmluvné stany týmto vylučujú platnosť ustanovení § 567 §569 §570 §574 a §575 obchodného zákonníka. Ďalej článok 4 záložnej zmluvy kde je uvedené, že ak pohľadávka nebude riadne a včas splácaná, je záložný veriteľ oprávnený začať výkon záložného práva, v rámci ktorého upokojí svoju pohľadávku, a to spôsobom dohodnutým vo VOP. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 41 Občianskeho zákonníka a ak by aj bola celá časť III. Zmluvy neplatná, nespôsobovalo by to neplatnosť celej Zmluvy, pretože táto časť je od zvyšku Zmluvy bez ďalšieho oddeliteľná. Konštatoval, že časť III. Zmluvy a ani čl. IV nemožno považovať za neplatné, pretože sú odrazom zákonných ustanovení upravujúcich výkon záložného práva. Podľa ust. § 151m ods. 4 Občianskeho zákonníka je záložca povinný strpieť výkon záložného práva a je povinný poskytnúť záložnému veriteľovi súčinnosť potrebnú na výkon záložného práva. Najmä je povinný vydať záložnému veriteľovi záloh a doklady potrebné na prevzatie, prevod a užívanie zálohu a poskytnúť akúkoľvek inú súčinnosť určenú v zmluve o zriadení záložného práva. Podľa § 151m ods. 6 Občianskeho zákonníka pri výkone záložného práva koná záložný veriteľ v mene záložcu. Ak by Zmluva neobsahovala v časti III zmocnenie pre záložného veriteľa konať pri výkone záložného práva v mene záložcov, bol by Veriteľ k tomu oprávnený priamo zo zákona. Podmienky časti III. Zmluvy tak nemožno považovať za neplatné, ani za neprijateľné podmienky, pretože sú odrazom kogentnej zákonnej úpravy. Podľa § 151j ods. 1 OZ, ak pohľadávka zabezpečená záložným právom nie je riadne a včas splnená, môže záložný veriteľ začať výkon záložného práva. Vylúčenie platnosti v Zmluve uvedených ustanovení Obchodného zákonníka, je možné s poukazom na dispozitívny charakter týchto ustanovení Obchodného zákonníka, t.j. že sa od nich môžu zmluvné strany v zmluve odchýliť, resp. aplikáciu takých ustanovení v zmluve vylúčiť (ako a contrario vyplýva z ust. § 263 Obchodného zákonníka). Dohoda v akejkoľvek zmluve, ktorá sa odchyľuje od dispozitívnych ustanovení zákona (teda od takých, ktoré odlišnú dohodu strán umožňujú), je výrazom zmluvnej autonómie strán a nemožno ju považovať za vzdanie sa práva, ako to indikujú vo svojich podaniach žalobcovia. Súd ďalej uvádza, že aj článok 4 záložnej zmluvy kde je uvedené, že ak pohľadávka nebude riadne a včas splácaná, je záložný veriteľ oprávnený začať výkon záložného práva, v rámci ktorého upokojí svoju pohľadávku, a to spôsobom dohodnutým vo VOP je výrazom zákonnej úpravy a s určitou nie je neprijateľnou podmienkou. Všeobecné obchodné podmienky tvorili súčasť zmluvy. K námietke týkajúcej sa neplatnosti postúpenia pohľadávky zo Zmluvy o úvere z postupcu Slovenskej sporiteľne, a.s. na žalovaného 1/, uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že postupca v Oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 23.11.2016 Dlžníka vyzval na splnenie ich splatného dluhu v súlade s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Až dňa 17.12.2018 (teda po tom, čo Dlžník písomne vyzval na plnenie ich splatného záväzku) uzatvoril so žalovaným v 1/ Zmluvu o postúpení pohľadávok, na základe ktorej bola na žalovaného 1/ postúpená aj pohľadávka voči dlžníkovi zo Zmluvy o úvere spolu so všetkými právami, ktoré s ňou boli spojené (vrátane záložného práva). Uzavrel, že Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 17.12.2018 je platným právnym úkonom, pretože postupca Slovenská sporiteľňa, a.s. pred postúpením splnila všetky podmienky zakotvené v ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Ďalej namietali, že v zmluve o postúpení pohľadávok nebola špecifikovaná, čo sa postúpilo a taktiež namietali, že v oznámení o postúpení je uvedené, že pohľadávkou banky je úver na bývanie, pričom úver nie je pohľadávka. Tvrdili, že záložné právo nemohlo byť postúpené a namietali, že žalovaný 1/ nemá bankovú

licenciu. Súd vyhodnotil tieto tvrdenia ako nedôvodné. Podľa § 524 ods. 1 Obč. zák. veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. Citované ustanovenie upravuje postúpenie pohľadávky na základe zmluvy, ktorou dochádza k zmene v osobe veriteľa. Do právneho vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom nastupuje namiesto pôvodného veriteľa nový veriteľ bez toho, že by inak tento vzťah zmenil. Pohľadávka prechádza v stave, v akom existuje v čase postúpenia, vrátane jej príslušenstva. Zmluvu uzaviera pôvodný veriteľ (postupiteľ) a iný subjekt postupník, ktorý nastupuje na miesto pôvodného veriteľa. Ide o dvojstranný právny úkon bez účasti dlžníka, pretože zmena v osobe veriteľa sa nedotýka práv a povinností dlžníka zo záväzkového vzťahu. Na postupníka prechádza postúpením pohľadávky aj záložné právo. Prílohy predloženej zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE jednoznačne identifikujú postúpenú pohľadávku čo do základu a výšky. Samotné uvedenie názvu produktu z ktorého vznikla pohľadávka, t.j. úver na bývanie ďalej iba špecifikoval pohľadávku a tvrdenie, že úver na bývanie nie je pohľadávka je zmätočné a bez právneho významu. Tvrdenie, že žalovaný 1/ nemal bankovú licenciu žalobcovia žiadnym spôsobom právne neodôvodnili a pre posúdenie platnosti postúpenia veci je nepodstatné. V danom prípade síce išlo o spotrebiteľský právny vzťah, ale nie o spotrebiteľský úver v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, keďže tento vylučuje úvery zabezpečené záložným právom ako aj úvery poskytnuté za účelom nadobudnutia alebo udržania nehnuteľnosti z úpravy predmetného zákona. K námietke premlčania uviedol, že pre možnosť uplatnenia záložného práva bolo nevyhnutné zosplatnenie úveru. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru došlo ku dňu 23.11.2016 v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 v spojení s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka. Je nepochybné, že oznámenie o výkone záložného práva zo dňa 05.01.2017 možno považovať za uplatnenie záložného práva v súlade s § 151l Občianskeho zákonníka. Záložné právo bolo teda ešte pôvodným veriteľom uplatnené v rámci trojročnej premlčacej lehoty, pričom vo výkone tohto záložného práva žalovaný 1/ ako postupník riadne pokračoval. Najvyšší súd SR v rozsudku z 30.11.2022, sp. zn. 5 Cdo 64/2020 konštatoval, že počas dražobného konania neplynie doba, v ktorej sa premlčuje záložné právo. Dodal, že žalobcovia 1/ a 3/ nepreukázali, že vzniesli námietku premlčania pred udelením príklepu vydražiteľovi na opakovanej dražbe dňa 10.09.2020. Konštatoval, že z ustanovenia § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že dovoliť sa premlčania môže záložca najneskôr v deň konania dražby (Ide pritom o ustálenú súdnu prax). Je to dôsledok toho, že vznesenie námietky premlčania môže zabrániť výkonu práva, v posudzovanej veci práva záložného veriteľa uspokojiť sa zo zálohu predajom na dobrovoľnej dražbe. Po tom čo sa právo vykonalo, námietku premlčania nemožno úspešne uplatniť. Žalobcovia uplatnili námietku premlčania až po výkone záložného práva, preto takto vznesená námietka premlčania nevyvoláva žiadne právne následky. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže nezistil neplatnosť Zmluvy o úvere ani Zmluvy o zriadení záložného práva a ani žiadne také porušenie zákona o dobrovoľných dražbách, ktoré by malo za následok neplatnosť dražby, žalobu žalobcov proti žalovaným v 1., 2. a 3./ pre nedôvodnosť zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia, ktorí sa domáhali jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie z dôvodov, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie procesné prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Mali za to, že súd nekonal na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, nesprávnym procesným postupom im znemožnil uskutočňovať ich procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces, pretože napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený, nepresvedčivý a nepreskúmateľný a v tejto súvislosti poukázali na konštantnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva. Mali za to, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces, pretože súd sa nevysporiadal s každou ich námietkou podstatnou pre spravodlivé rozhodnutie vo veci, riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie, ktoré založil len na tvrdeniach žalovaných, pričom ide o arbitrárne rozhodnutie, pričom každý má právo na riadne odôvodnenie. Názory a úvahy súdu nemajú oporu v zákone ani vo vykonanom dokazovaní. Poukázali na to, že žiadali vykonať výsluch žalovaných 1/, 2/ a 4/, súd prvej inštancie povýšil zásadu hospodárnosti nad ostatnými zásadami súdneho konania, a to zásadu kontradiktórnosti konania, za zásadu materiálnej pravdy, zásadu kooperácie, dispozičnú zásadu. Podali viaceré námietky v konaní, pričom súd prvej inštancie ich námietky hrubo ignoroval a

nezaoberal sa nimi ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku rozhodnutia. Namietali názory žalovaného 3/ ako súčasť odôvodnenia napadnutého rozsudku v bode 14 odôvodnenia. Žalovaný 3/ mal uviesť, že na dražbe boli 2 príklepy a tým skončila dražba, pričom už z uvedeného tvrdenia žalovaného 3/ vyplýva, že napádaná dražba sa nekonala v súlade so zákonom, pričom ide o spochybňovanie napádanej dražby samotným vydražiteľom, nie je zákonom akceptovateľné, aby sa na dražbe udelili 2 príklepy, z čoho vyplýva, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný. Navrhovateľom napádanej dražby bol žalovaný 1/ ako spoločnosť, ktorá nie je bankovým subjektom a jej činnosť okrem iných je faktoring a forfaiting mimosúdneho vymáhania pohľadávok a organizovanie dobrovoľných dražieb, čo osvedčuje, že nie je záložným veriteľom a nebola oprávneným subjektom navrhnúť napádanú dražbu, a preto je dražba neplatná. Namietali neplatnosť postúpenia pohľadávky pre rozpor so zákonom. Uviedli, že žalovaný 1/ nemal právo navrhnúť napádanú dražbu. Na základe § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého nemožno postúpiť pohľadávku, obsah, ktorej by sa zmenou veriteľa zmenil, niet pochyb, že postúpením pohľadávky banky na inú osobu ako je banka sa jej obsah mení. Banka má zákonnú povinnosť dodržiavať bankové tajomstvo klienta, pričom iná osoba takúto zákonnú povinnosť nemá, ako aj skutočnosť, že banka ako regulovaný subjekt musí dodržiavať mnoho ďalších právnych noriem vymedzených nielen v zákone o bankách, pričom iná osoba ako banka takúto povinnosť nemá. Tejto súvislosti poukázali na § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného od 01.04.2014 a na zákaz odchylenia sa od Občianskeho zákonníka ako celku, nakoľko je potrebné vyriešiť rozpor medzi § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakazujúceho postúpiť pohľadávku banky na inú osobu ako banku, nakoľko postúpením by sa zmenil jej obsah a ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý naopak takýto postup na inú osobu povoľuje. Poukázali tiež na § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného od 01.01.2008. Mali za to, že právna norma vyjadrená v § 92 ods. 8 zákona o bankách zhoršuje postavenie spotrebiteľa oproti právnej norme vyjadrenej v § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko má možnosť postúpiť pohľadávku aj takým spôsobom, že jej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Mali za to, že banka vôbec nemôže postúpiť svoju pohľadávku zo spotrebiteľskej zmluvy na inú osobu ako je banka, nakoľko takéto postúpenie by bolo absolútne neplatné pre rozpor so zákonom. Zároveň v spotrebiteľských zmluvách nie je možné platne dojednať odchylenie sa od zákona o bankách v neprospech spotrebiteľa. Poukázali na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 36/2020. Namietali zamietnutie návrhu na prerušenie konania, v ktorom sa žalovaný 1/ domáha zaplatenia sumy 87 423,34 eur s príslušenstvom voči žalobcovi 2/ zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 08.04.2011 uzavretej s bankou Slovenskou sporiteľňou a.s., s ktorou mali žalobcovia uzavrieť aj závislú záložnú zmluvu, ktorá zanikla spolu s úverovou zmluvou, keď sa banka rozhodla ukončiť úverový vzťah so žalobcom 2/, z ktorého dôvodu zaniklo záložné právo a napádaná dražba sa konala bez právneho dôvodu a navrhovateľ napádanej dražby nemal právo k zálohu, ktorým mali byť nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcov. Z neplatnej, respektíve zaniknutej záložnej zmluvy nemohlo prejsť záložné právo na žalovaného 1/ a ten nemal právo napadnutú dražbu navrhnúť. Uviedli, že napádaná dražba nebola dobrovoľná, pretože ich vôľa nebola ani pri podpise záložnej zmluvy nechať si vydražiť ich obydlie. Ako vlastníci dotknutých nehnuteľností nepoverili žiadnu osobu, aby nakladala s ich majetkom a vlastníctvom a namietali ako absurdné, nezmyselné, nepresvedčivé, arbitrárne odôvodnenie v bode 97 odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré nemá oporu v zákone, pretože dobrovoľný a zároveň nútený výkon záložného práva neexistuje a spotrebiteľ sa dopredu pri podpise zmluvy nemôže vzdať svojich práv. Žalobcovia sa svojich práv vopred nevzdali a ich podpis záložnej zmluvy nikto nemá právo ani súd vykladať tak, že ich vôľa mala byť poveriť tretiu osobu navrhnúť napádanú dražbu. Poukázali na rozsudok Súdneho dvora z 09. novembra 2023 vo veci C - 598/21. Argumentovali § 29 zákona o dobrovoľných dražbách a zdôraznili, že dražobník je povinný odovzdať predmet dražby bez zbytočného odkladu vydražiteľovi, a nie predchádzajúci vlastník, z čoho vyplýva, že súd prvej inštancie sa mylí a nesprávne právne posúdil vec. Súdom prvej inštancie nevysvetlil, prečo dražobník neodovzdal predmet dražby vydražiteľovi, pričom podľa § 29 ods. 1 došlo k porušeniu ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách. Súdom sa mylí a právnu normu vykladá v rozpore so zákonom, ide o justičný omyl a dôvodné podozrenie na ohýbanie práva sudcom. Poukazovali na článok 19, článok 20, článok 21 Ústavy Slovenskej republiky. Mali za to, že napádaná dražba bola predstieraná a notár to mohol a mal vedieť. Vytýkali súdom prvej inštancie nesprávne právne posúdenie v bode 94 odôvodnenia rozsudku a to vo vzťahu k okruhu účastníkov súdneho konania s poukazom na to, že žalobca ako dominus litis rozhoduje koho bude žalovať a žiaden súd ani zákon mu to nemôže zakázať. Zdôraznili, že zákon nemôže obmedziť občana, aby sa nemohol domáhať proti tomu, kto jeho právo porušil. V tejto súvislosti poukázali na článok 46 ods. 1 Ústavy slovenskej republiky. Nakoľko žalovaný 4/ porušil ich práva, je pasívne vecne legitimovaný. Zotrvali na vykonaní dôkazu výsluchom žalovaného 4/. Argumentovali, že boli splnené podmienky na podanie žaloby o určenie neplatnosti dražby, pretože boli porušené ustanovenia zákona o dobrovoľných

dražbách, ich práva boli poškodené a existuje príčinná súvislosť medzi porušením ustanovení zákona a poškodením ich práv. Zdôraznili, že neexistuje zákon, ktorý by umožňoval dražiť obydlie človeka a preto je napádaná dražba neplatná. Poukázali na to, že podali námietku premlčania práva na výkon záložného práva. Vytykali súdu prvej inštancie ignoráciu § 54a Občianskeho zákonníka. Vytykali súdu prvej inštancie, že nerešpektoval princípy materiálneho právneho štátu a v tomto smere poukazovali na článok 2 ods. 2 ústavného zákona číslo 23/1991. Rozsudok trpí vadami a závery sú extrémne inkonzistentné. Rozhodnutie je v rozpore s koncepciou spravodlivého konania, súd nedostatočne preskúmal podania, argumenty a dôkazy, ktoré boli predložené. Namietali, že odôvodnenie rozhodnutia nespĺňa zákonom stanovené podmienky podľa § 220 ods. 2 a 3 Civilného sporového poriadku. Zdôraznili, že okresný súd na základe vykonaného dokazovania skutkovými a právnymi zisteniami došiel extrémnemu nesúladu a hodnotenie dôkazov nemá racionálny základ, okresný súd v rozhodnutí nerešpektoval kogentné normy, pričom zvolená interpretácia je v extrémnom rozpore s prioritami spravodlivosti, výklad a aplikácia právnych predpisov je v extrémnom nesúlade a odkláňa sa od ustálenej judikatúry bez toho, aby tento odklon bol dostatočne zdôvodnený.

3. Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcov uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so všetkými výrokmi rozsudku súdu, č. k. 31C/127/2020-455 z 15.11.2023, ktorými bol návrh žalobcov na prerušenie konania zamietnutý, žaloba žalobcov bola zamietnutá a žalovanému 1/ až 3/ bol priznaný nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Obsah podaného odvolania mu je známy z voľne dostupných podaní občianskych združení a z uvedeného dôvodu sú obsahom podania skutočnosťami, ktoré nie sú konkretizované na prejednávany prípad a väčšinový obsah tvoria výlučne všeobecné námietky a odkazy na ochranu spotrebiteľov. Poukázal na skutočnosť, že obsah odvolania si vo viacerých bodoch vzájomne odporuje, je nekonzistentný a s ohľadom na jeho všeobecnosť je takmer nemožné sa k nemu relevantne vyjadriť. Zastával názor, že všeobecná argumentácia žalobcov ústavnými princípmi ochrany obydlia a vlastníckeho práva nebola doložená výnimočnými okolnosťami, pre ktoré by malo byť uprednostnené právo žalobcov na ochranu obydlia pred právom veriteľa zákonným spôsobom domôcť sa svojho práva na zákonné vymoženie pohľadávky. Poukázal na ustanovenie § 53 ods. 10 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak záložné právo zabezpečuje záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy, môže sa záložný veriteľ v rámci výkonu záložného práva uspokojiť len predajom zálohu na dražbe podľa osobitného zákona alebo predajom zálohu podľa osobitných zákonov. Výkon záložného práva formou dobrovoľnej dražby teda má oporu v zákonnej úprave a sleduje legitímny cieľ, ktorým je uhradzovacia funkcia záložného práva. Namietal, že všetky námietky a tvrdenia žalobcov, ktoré neboli pred súdom prvej inštancie uplatnené predstavujú neprípustné novoty keďže v tomto prípade nejde ani o jeden z prípadov predpokladaných ust. § 366 C.s.p., kedy by mal odvolací súd prihliadať na neskôr uplatnené tvrdenia a dôkazy. S ohľadom na všeobecnosť a rozsiahlosť podaní žalobcov už pred súdom prvej inštancie je špekulatívne namietat' nedostatočnosť odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ktorý sa s nedôvodnými námietkami žalobcov snažil vysporiadať vo svojom 45-stranovom rozhodnutí. Žalovaný 1/ zastáva názor, že pokiaľ samotní žalobcovia nevzniesú konkrétne námietky a neuvedú konkrétne skutkové tvrdenia na podporu svojej žaloby, tak je neprípustné od súdu požadovať, aby si domýšľal, čo žalobcovia mohli svojím podaním myslieť, prípadne aké dôvody neplatnosti dobrovoľnej dražby uplatňujú v žalobe, a teda je neprípustné namietat', že súd sám z vlastnej iniciatívy nevyhľadával dôvody pre vyslovenie neplatnosti dobrovoľnej dražby. Súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcov, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu potvrdil ako vecne správny a žalovanému 1/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcov uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je dostatočne odôvodnený, vychádzajúci zo správne zisteného skutkového stavu, na ktorý súd prvej inštancie aplikoval správne právne posúdenie. Súd prvej inštancie sa vyčerpávajúco zaoberal všetkými námietkami uplatnenými žalobcami. Žalobcovia vo svojom odvolaní vôbec neuvádzajú, na ktoré nimi uplatnené námietky súd nereagoval, resp. ktoré podľa ich názoru "hrubo ignoroval". Nevykonanie dôkazov súd náležite a dostatočne odôvodnil. Navyše žalobcovia počas konania pred súdom prvého stupňa ani len neodôvodnili a neuviedli, čo by sa malo výsluchom žalovaných preukazovať. Navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať náhradu trov konania.

5. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým

stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

6. V preskúmvanej veci sa súd prvej inštancie náležite zaoberal posúdením dôvodnosti žaloby; ktorou sa žalobcovia domáhali neplatnosti dražby; z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými žalobcovia preukazovali dôvodnosť svojej žaloby a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sa žalovaní bránili proti uplatňovanému nároku, správne zameril svoje dokazovanie na zisťovanie všetkých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia danej veci, jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyplynuli najavo, následne tieto; v súlade so zásadou voľného hodnotenie dôkazov (čl. 15 C.s.p. v spojení s § 191 C.s.p.); vyhodnotil a dospel tak k správnym skutkovým záverom, z ktorých vyvodil aj správne právne závery, keď na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách v spojení s Občianskym zákonníkom, ktoré aj správne vyložil; zohľadniac relevantnú judikatúru i aktuálne ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít; a dôvody, pre ktoré žalobe nevyhovet; vzhľadom na to, že nezistil neplatnosť Zmluvy o úvere ani Zmluvy o zriadení záložného práva a ani žiadne také porušenia zákona, ktoré by mali za následok neplatnosť dražby; aj dôkladne v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 220 ods. 2 C.s.p. vysvetlil, a to nielen s poukazom na rozhodujúce skutočnosti zistené výsledkami vykonaného dokazovania, ale tiež s poukazom na prijaté právne závery, starostlivo posúdil opodstatnenosť všetkých skutkovo významných tvrdení strán sporu a relevantnosť ich právnych argumentov a dôsledne sa vysporiadal aj s dôkaznými návrhmi strán sporu. Odvolací súd posúdil tvrdenie žalobcov, že súd sa nevysporiadal s každou ich námietkou podstatnou pre spravodlivé rozhodnutie vo veci, a že ich námietky hrubo ignoroval, že nedostatočne preskúmal ich podania, argumenty a dôkazy, za nedôvodné, ako i zjavne zavádzajúce a účelové vzhľadom na rozsiahlosť odôvodnenia rozsudku, v ktorom sa konajúci súd podrobne zaoberal každou konkrétnou námietkou žalobcov a dal vyčerpávajúce odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné námietky žalobcov súvisiacich s predmetom konania.

7. Odvolanie žalobcov nie je ; z hľadiska nimi uplatňovaných odvolacích dôvodov a ich obsahového vymedzenia; spôsobilé spochybnit' správnosť záverov súdu prvej inštancie. Žalobcovia vo svojom odvolaní neuviedli žiadne podstatné námietky a argumenty, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol v odôvodnení svojho rozhodnutia náležite vysporiadal. Súd prvej inštancie podrobne poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto jeho rozhodnutie možno považovať v tomto ohľade za presvedčivé. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je tak dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní z hľadiska správnosti zaujatých záverov, proti týmto záverom súdu prvej inštancie mohli žalobcovia náležite skutkovo a právne argumentovať, a preto v tejto súvislosti bolo zachované ich právo na spravodlivý súdny proces, nebola im odňatá možnosť konať pred súdom len z dôvodu, že odôvodnenie rozhodnutia nezodpovedá ich predstavám a očakávaniam, a preto žalobcami uplatnený odvolací dôvod založený na tvrdení, že bolo porušené ich právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, nemôže obstáť.

8. So zreteľom na uvedené odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvej inštancie za správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré viedli súd prvej inštancie k týmto záverom, tieto si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje. S poukazom na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p.

9. Podľa § 164 C.s.p., ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

10. V zmysle uvedeného ustanovenia zákona súd môže (fakultatívne) prerušiť konanie pokiaľ je vhodné v konaní dočasne nepokračovať vzhľadom na predbežnú otázku, ktorú pre svoje rozhodnutie môže síce posúdiť v prebiehajúcom konaní sám, ale môže tiež vyčkať až na jej posúdenie v inom konaní, pričom vyriešenie tejto predbežnej otázky v inom konaní môže mať význam pre jeho rozhodnutie. Ide teda o prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné, a preto súd konanie nemusí

prerušiť; je na úvahe vec prejednávajúceho súdu, či túto procesnú možnosť využije, keďže to nie je to jeho povinnosť. Súd má najskôr zvážiť možnosť iných vhodných opatrení a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť, pričom musí vždy mať na zreteli požiadavku rýchlej a účinnej ochrany účastníkov v súdnom konaní a hospodárnosť konania (§ 17 C.s.p.), z hľadiska ktorých by malo prerušenie konania predstavovať skôr výnimku ako pravidlo.

11. S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie v danom prípade dôsledne postupoval podľa § 164 C.s.p. skúmajúc, či sú splnené zákonné predpoklady pre prerušenie konania, pričom dospel k správne mu záveru, že návrh na prerušenia konania nie je dôvodný. V tejto súvislosti konajúci súd správne poukázal na to, že možnosť vykonania dražby sa neviaže na judikovanú pohľadávku a otázku neprijateľnosti zmluvných podmienok a neplatnosti spotrebiteľských zmlúv si môže v tomto konaní vyriešiť ako predbežnú otázku. Prerušenie konania pre konanie o zaplatenie peňažnej sumy zo Zmluvy o splátkovom úvere nie je v tomto prípade nevyhnutné, a preto by prerušenie konania bolo v rozpore s požiadavkou plynulosti a hospodárnosti konania.

12. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď upustil od doplnenia žalobcami navrhovaného dokazovania výsluchom štatutárnych zástupcov žalovaných 1/, 2/, 4/, keď aj odvolací súd ho považoval za nadbytočné a neúčelné; pre nedostatok ich vypovedacej hodnoty by totiž neprispelo k zisteniu rozhodujúcich skutočností pre potreby ustálenia skutkového stavu v konaní a posúdenie dôvodnosti žaloby. Konajúci súd na zistenie skutkového stavu zabezpečil dostatočné množstvo dôkazných prostriedkov, z ktorých vyvodil na rozhodnutie veci aj dostatočné skutkové závery. Súd prvej inštancie nevykonanie dokazovania s náležitou starostlivosťou odôvodnil a za stavu, keď skutkový stav na základe vykonaných dôkazov bolo možné bezpečne ustáliť, nemohol porušiť právo žalobcov na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Pokiaľ žalobcovia argumentovali zásadou materiálnej pravdy, poukazuje odvolací súd na to, že v sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu a sporové konanie sa tak riadi zásadou formálnej pravdy. Z uvedených dôvodov žalobcovia neopodstatnene vytkajú súdu prvej inštancie, že rozhodol bez náležitého zistenia skutkového stavu. So zreteľom na uvedené odvolací súd nezistil v súvislosti so žalobcami a súdom prvej inštancie zamietnutými (nevykonanými) dôkazmi v postupe súdu prvej inštancie žiadnu takú vadu či pochybenie, ktoré by mohli mať za následok nesprávnosť či predčasnosť jeho rozhodnutia, prípadne neúplnosť zisteného skutkového stavu, keďže vzhľadom k vymedzeniu žalovaného nároku, opísaného skutkového stavu a prijatých právnych záverov, neboli navrhované dôkazy potrebné.

13. Správne súd prvej inštancie poukázal na to, že v § 21 ods. 4 ZoDD sú taxatívne vymenované subjekty, ktoré musia byť procesne zúčastnené v súdnom konaní o neplatnosť dražby, pričom ide o nútené spoločenstvo v zmysle § 78 ods. 1 C.s.p. Zákon týmto ustanovením vymedzuje vecnú legitimitáciu v spore o neplatnosť dražby. V nadväznosti na uvedené považuje odvolací súd za správny záver súdu prvej inštancie, že pokiaľ žalovaný 4/ vystupujúci na dražbe ako notársky kandidát spisujúci zápisnicu o priebehu dražby, nie je uvedený ako účastník konania priamo v cit. ustanovení zákona, nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom v spore o neplatnosť dražby. V súlade s dispozičnou zásadou žalobcovia využili svoje právo navrhnúť účastníkov konania na strane žalovaného, zároveň však s realizáciou tohto práva znášajú v sporovom konaní procesnú zodpovednosť za určenie okruhu strán v spore a v prípade ich nedostatočného označenia z hľadiska hmotnoprávnej vecnej legitimitácie nesú následky v podobe procesného neúspechu tým, že ich žaloba bude zamietnutá. Odvolací súd nezistil, že by bolo postupom súdu prvej inštancie porušené ich právo vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

14. Záložné právo je legitímny právny inštitút, na realizáciu ktorého slúži zákon o dobrovoľných dražbách. Obydlie Občiansky zákonník spomedzi zálohov nevyklučuje. Občiansky zákonník v § 53 ods. 10 pripúšťa výkon záložného práva predajom zálohu na dražbe, podľa osobitného zákona, aj v prípade, ak záložné právo zabezpečuje záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy. Ochrana obydlia nie je možné vnímať absolútne tak, že každá dražba je porušením ústavného práva na ochranu obydlia. Inštitút dobrovoľnej dražby predstavuje zásah do práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy SR s dosahom na ústavné právo na obydlie podľa čl. 21 Ústavy SR, avšak ide o zásah zákonom dovolený za predpokladu, že proces vykonania dobrovoľnej dražby prebehne v súlade so zákonom.

15. Strata obydlia, resp. právo na obydlie, nie je absolútne nedotknuteľné a pokiaľ je tento proces podrobený súdnej kontrole, nie je to ani v rozpore s právom EÚ. Inštitút dobrovoľnej dražby v

spotrebiteľských veciach bol predmetom konania pred Súdny dvorom Európskej únie (ďalej len "Súdny dvor"), a to vo vzťahu k otázke, či inštitút dobrovoľnej dražby môže vôbec obstať z hľadiska princípov práva Európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa, keďže záložné právo sa vykoná bez účasti súdu a súdnej či inej objektívnej kontroly neprijateľných zmluvných podmienok a celý proces od určenia výšky dlhu až po dražbu vykonávajú súkromné osoby (rozsudok Súdneho dvora z 10. 9. 2014 vo veci C-34/13, Kušionová, ECLI:EU:C). Z rozhodnutia Súdneho dvora vyplýva, že sice výkon zábezpeky, ktorá sa vzťahuje na spotrebiteľské zmluvy o pôžičke, nie je predmetom úpravy práva Únie a v dôsledku toho sa v súlade s princípom procesnej autonómie uplatní vnútroštátna právna úprava, tá však musí zodpovedať požiadavkám zásady efektivity a zásady ekvivalencie. Z pohľadu zásady efektivity vo vzťahu k smernici 93/13 to znamená, že vnútroštátna procesná úprava nesmie prakticky znemožniť alebo nadmerne sťažiť výkon práva na riadnu ochranu pred nekalými zmluvnými podmienkami, ktoré uvedená smernica priznáva spotrebiteľom, pričom splnenie tejto podmienky má posúdiť ex offa vnútroštátny súd, presnejšie "Ustanovenia smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že im neodporuje vnútroštátna právna úprava, ako je úprava dotknutá vo veci samej, umožňujúca vymôcť pohľadávku založenú na zmluvných podmienkach, ktoré sú prípadne nekalé, mimosúdny výkonom záložného práva na nehnuteľný majetok, ktorý spotrebiteľ poskytol ako zabezpečenie pohľadávky, pokiaľ predmetná právna úprava prakticky neznemožňuje alebo nadmerne nesťažuje ochranu práv, ktoré spotrebiteľovi priznáva táto smernica, čo overiť prináleží vnútroštátnemu súdu.". Súdny dvor tak dobrovoľné dražby z možnosti použitia na spotrebiteľov nevytlčil pod podmienkou, že spotrebiteľom bude garantovaná ochrana pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami a že súd má posúdiť (overiť) efektívnosť ochranných opatrení, pričom sa konkrétne spomína inštitút neodkladného opatrenia.

16. Výkonom záložného práva veriteľ sleduje legitímny cieľ uspokojenia svojej pohľadávky z úverovej zmluvy spôsobom dovoľeným zákonom. Ústavný súd SR v uznesení z 24. septembra 2014 sp. zn. PL. ÚS 23/2014, v ktorom posudzoval súlad § 7 ods. 2 ZoDD s čl.1 ods.1 a čl. 20 ods. 1 až 4 ústavy a čl. 1 Dodatočného protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uviedol, že podstatou dobrovoľnej dražby v zmysle platnej právnej úpravy je dohoda vlastníka veci s dražobníkom o dražbe určitého predmetu. Vlastník veci môže poveriť inú osobu, aby dala pokyn na vydraženie veci, pričom Občiansky zákonník vychádza z toho, že samotné uzatvorenie zmluvy o zriadení záložného práva so sebou prináša možnosť pre záložného veriteľa speňažiť záloh prostredníctvom dobrovoľnej dražby, ktorý pritom vystupuje ako zástupca záložcu. Dobrovoľná dražba sa potom odvíja od predchádzajúceho úkonu vlastníka, ktorý dal súhlas na budúce speňaženie určitého svojho majetku určitým spôsobom regulovaným právom a právna úprava ukladá povinnosť strpieť výkon dobrovoľnej dražby nielen s takým záložným právom, ktoré vzniklo na základe zmluvy, ale aj s takým, ktoré vzniklo zo zákona. Záložný veriteľ (vychádzajúc z právneho názoru ústavného súdu) je oprávnený navrhnúť výkon záložného práva prostredníctvom dobrovoľnej dražby aj bez exekučného titulu priznávajúceho mu zabezpečenú pohľadávku voči vlastníkovi veci. Vlastníkovi veci teda patrí na ochranu vlastníckeho práva žaloba o neplatnosť dobrovoľnej dražby. Obydlie občana s pomedzi zálohov Občiansky zákonník nevyklučuje. V prípade, ak sa spochybňuje platnosť záložnej zmluvy alebo boli porušené ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách, zákon o dobrovoľných dražbách umožňuje v zmysle § 21 ods. 2 podať osobou, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach, návrh na určenie neplatnosti dražby.

17. V súvislosti s námietkou, že žalobcovia nepoverili žiadnu osobu, aby nakladala s ich majetkom a vlastníctvom a že napádaná dražba nebola dobrovoľná, správne poukázal súd prvej inštancie na § 151m ods. 6 Obč. zák., upravujúceho zákonné splnomocnenie záložného veriteľa vystupovať pri výkone záložného práva v mene záložcu, vrátane podania návrhu na vykonanie dobrovoľnej dražby. Zákonné splnomocnenie zabraňuje tomu, aby záložca splnomocnenie odvolal. Žalobcovia nedôvodne namietajú, že ich vôľa nebola pri podpise záložnej zmluvy nechať si vydražiť obydlie. V tejto súvislosti nemá žiadny vplyv na prejednávajúcu vec ani argument žalobcov a tom, že spotrebiteľ sa dopredu pri podpise zmluvy nemôže vzdať svojich práv.

18. Z hľadiska udelenia počtu príklepov súd prvej inštancie správne vychádzal z Notárskej zápisnice osvedčujúcej priebeh opakovanej dražby dňa 10.09.2020, z ktorej vyplýva udelenie jedného príklepu účastníkovi dražby pod číslom 109. Nedôvodná je námietka žalobcov o nepreskúmateľnosti rozsudku, vzhľadom na výpoveď vydražiteľa o udelení 2 príklepov. V konaní nevyšla najavo žiadna skutočnosť nasvedčujúca tomu, že by išlo vzhľadom na dĺžku trvania dražby o predstierané konanie.

19. Ustanovenie § 525 ods. 1 Obč. zák. zakazuje postúpiť pohľadávku ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Odvolací súd zastáva názor, že postúpením peňažnej pohľadávky nedochádza k zmene obsahu záväzku. Ide o postúpenie pohľadávky na peňažné plnenie, ktorej obsahom je povinnosť dlžníka plniť v peniazoch a právo veriteľa požadovať peňažné plnenie. Postúpením peňažnej pohľadávky sa postavenie dlžníka nezhoršuje. Zmena veriteľa peňažnej pohľadávky teda nemá vplyv na obsah pohľadávky.

20. Povinnosť banky ako postupcu dodržiavať bankové tajomstvo a jej regulovanie zákonom o bankách, nie je takou podstatnou skutočnosťou, ktorá by mala v prípade postúpenia peňažnej pohľadávky bankou na iný subjekt, zásadný dopad na obsah záväzkového vzťahu, a preto v prípade postúpenia peňažnej pohľadávky na nebankový subjekt odvolací súd zastáva názor, že nedochádza k zmene obsahu záväzku v neprospech dlžníka.

21. Je potrebné vziať na zreteľ, že § 92 ods. 8 zákona o bankách je systematicky zaradený do časti upravujúcej bankové tajomstvo, z ktorého upravuje výnimky práve pri postúpení pohľadávky banky na nebankový subjekt. Ide o osobitný prípad postúpenia pohľadávky na ktorú sa vzťahuje bankové tajomstvo, a preto nemožno vyvodiť jeho rozpor s ust. § 525 ods. 1 Obč. zák. Ani súdnou praxou najvyšších súdnych autorít nebolo ustálené, že by bolo neprípustné postúpenie pohľadávok bankou na iný subjekt z dôvodu ohrozenia alebo porušenia bankového tajomstva a povinnosti zachovávať mlčanlivosť. Uvedený záver nevyplýva ani z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR publikovanom v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov pod R 60/2018.

22. Vyššie uvedené závery je potrebné podľa názoru odvolacieho súdu uplatniť aj v prípade postúpenia peňažnej pohľadávky banky na nebankový subjekt zo spotrebiteľskej zmluvy. Žalobcovia poukazovali na § 52 ods. 2 Obč. zák. z ktorého vyplýva, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Ani vo väzbe na uvedené ust. odvolací súd nepovažoval za dôvodnú argumentáciu žalobcov o rozpore medzi ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, umožňujúceho postúpiť pohľadávku banky na inú osobu ako banku, s § 525 ods. 1 Obč. zák. podľa ktorého je nemožno postúpiť pohľadávku, ktorou by sa zmenou veriteľa jej obsah zmenil. Podľa názoru odvolacieho súdu ust. § 525 ods. 1 Obč. zák. nie takým ustanovením, ktoré by bolo určené na reguláciu právnych vzťahov so spotrebiteľom, a ktorého prednostné aplikovanie by vylučovalo použitie ust. § 92 ods. 8 o bankách. Aj z hľadiska noriem na ochranu spotrebiteľa platí, že postúpením peňažnej pohľadávky bankou na nebankový subjekt, nedochádza k zmene obsahu záväzku v neprospech dlžníka ako spotrebiteľa ani zo zreteľom na bankové tajomstvo. Žalobcovia nedôvodne argumentujú § 54 ods. 1 Obč. zák, nakoľko nemožnosť odchýlenia sa od ustanovení Obč. zákonníka v neprospech spotrebiteľa platí pre zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách; v danom prípade postúpenia pohľadávky išlo o priamu aplikáciu právnych noriem a nie zmluvných dojednaní. So zreteľom na vyššie uvedené závery žalobcovia v podanom odvolaní nedôvodne namietajú neplatnosť postúpenia pohľadávky bankou na žalovaného 1/.

23. Súd prvej inštancie sa správne vysporiadal aj s aplikáciou § 29 ZoDD týkajúceho sa povinnosti odovzdania predmetu dražby, uvedené ustanovenie súd prvej inštancie nevyložil svojvoľne a jeho úvahy nepovažoval odvolací súd za nesprávne. Žalobcovia nedôvodne namietajú nesprávne právne posúdenie veci. Súd prvej inštancie vyložil právnu normu v súlade so zákonom, keď dospel k záveru, že pokiaľ je vydraženým predmetom byt, dom, iná nehnuteľnosť, povinnosť odovzdať predmet dražby vydražiteľovi zaťažuje výlučne predchádzajúceho vlastníka predmetu dražby. Predchádzajúci vlastník má výslovne ustanovenú povinnosť odovzdať predmet dražby. Zasadou je, že predmet dražby bude odovzdaný vydražiteľovi bývalým vlastníkom za prítomnosti dražobníka. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že ani prípadné porušenie § 29 ods. 2 ZoDD by nebolo spôsobilé založiť neplatnosť dražby.

24. Vo veci C-598/21 - SP, CI verzus Všeobecná úverová banka a. s. vyslovil Súdny dvor EÚ nesúlad vnútroštátnej právnej úpravy s právnymi normami Európskej únie, najmä so smernicou Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, a preto je úlohou zákonodarcu

zosúladiť platnú právnu úpravu v Občianskom zákonníku so závermi vyslovenými v tomto rozsudku. V intenciách uvedeného rozsudku odvolací súd zistil, že ku dňu 5.10.2016 bol dlžník v omeškaní so sumou 5.298,13 eur z celovo poskytnutého úveru 72.300 eur, doba trvania zmluvy bola dohodnutá na 25 rokov a mimoriadna splatnosť pohľadávky bola vyhlásená dňa 23.11.2016, teda po vyše 5 rokoch trvania zmluvy. Vzhľadom na to, že dlžník nesplácal splátky úveru viac ako 5 rokov a vznikol mu dlh vo výške 7% z poskytnutej sumy úveru, považoval odvolací súd neplnenie úverovej zmluvy za závažné a podstatné. Odvolací súd nezistil ani nepomer výšky splatnej pohľadávky (72.659,07 eur) k hodnote draženej nehnuteľnosti (100.000 eur).

25. Súd prvej inštancie venoval náležitú pozornosť danej veci so zreteľom na skutočnosť, že predmetom sporu je nehnuteľnosť slúžiaca pre potreby bývania, pretože v takom prípade je nepriamo dotknuté nielen právo na súkromný a rodinný život podľa čl. 19 ústavy SR či čl. 8 Dohovoru, z ktorého vyplývajú tiež určité procedurálne garancie (porovnaj nálezh II.ÚS 294/2018 z 11. októbra 2018, bod 12), ale aj právo každého na zachovanie ľudskej dôstojnosti zaručené čl. 19 ods. 1 ústavy. Konajúci súd veľmi dôsledne podrobil dražbu kontrole vzhľadom na to, že žaloba bola podaná práve z dôvodu ochrany pred tvrdeným nezákonným zásahom do vlastníckeho práva k rodinnému domu uspokojujúceho základnú potrebu bývania žalobcov. V danom prípade súd prvej inštancie vzal na zreteľ, že žalobcov treba považovať za spotrebiteľov, a hoci sa na ich spotrebiteľskú zmluvu nevzťahoval zákon o spotrebiteľských úveroch, podrobil ju súdnej kontrole z hľadiska možnej neplatnosti v zmysle noriem spotrebiteľského práva, aby neboli žalobcovia v dobrovoľnej dražbe nezákonne zbavení vlastníctva nehnuteľnosti tvoriacej ich obydlie.

26. Súd prvej inštancie náležite vysvetlil, prečo bola pohľadávka žalobcov v prípade dražby vyčíslená rozdielne ako pohľadávka vymáhaná žalobou žalovaného 1/ v súdnom konaní. Rovnako sa súd prvej inštancie dôkladne vysporiadal s námietkou premlčania vznesenou žalobcami, a preto mu nedôvodne vytýkajú ignoráciu § 54a Obč. zák. Správne poukázal na § 151j ods. 2 Obč. zák. v zmysle ktorého, ak nie je pohľadávka zo spotrebiteľskej zmluvy zabezpečená záložným právom riadne a včas splnená, môže sa záložný veriteľ uspokojiť alebo domáhať sa uspokojenia zo zálohu aj vtedy, keď zabezpečená pohľadávka je premlčaná. Teda, uplynutie premlčacej lehoty nemá žiaden vplyv možnosť veriteľa uspokojiť sa prostredníctvom výkonu záložného práva. Jedinou podmienkou je, aby záložné právo vzniklo skôr, ako sa záložným právom zabezpečené právo zo spotrebiteľskej zmluvy premlčalo.

27. Nad rámec odvolacích námietok odvolací súd dodáva, že pokiaľ žalobcovia dodatočne argumentovali druhou vetou § 565 Obč. zák., jeho aplikáciu vylučuje osobitné ustanovenie § 53 ods. 9 Obč. zák., ktoré sa ako osobitný právny režim uplatní v prípade záväzkových vzťahov, ktoré vznikli na základe spotrebiteľskej zmluvy a bolo prijaté z dôvodu, že úprava straty výhody splátok v spotrebiteľských veciach podľa § 565 Obč. zák. vytvárala v praxi neprimerané situácie, teda s cieľom zamedziť zneužívaniu predčasnej splatnosti pohľadávky v režime § 565 Obč. zák.. Ako správne ustálil súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania, v danom prípade boli kumulatívne splnené všetky podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 53 ods. 9 Obč. zák..

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Žalovaným 1/, 2/ a 3/, ktorí mali v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.). V odvolacom konaní úspešnému žalovanému 4/ vznikol síce nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, podľa obsahu spisu mu žiadne trovy nevznikli, je preto v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že žalovanému 4/ sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.februára 2018 sp.zn. 7Cdo 14/2018 uverejnené pod R 72/2018 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018).

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).